

דבר-תורה: רעיונות קצרים, משלים וסיפורים לפרשיות השבוע מועדים ואירועים שונים שלוקטו ונאספו לאוצרו של הרב שלמה הלוי שליט"א

חג סוכות

פתיחת דף חדש - הזדמנות לשמחה, האחדות סיבה לשמחה

בתחילת השבוע צמנו ועינינו את נפשנו בכפיפת קומה, אמרנו וידוים ו-5 עינויים. לא עבר שבוע, וכבר אנחנו בזמן שמחתנו? האין המעבר חד מידי? האין השוני קוטבי מידי? לאחר 40 יום של סליחות והצהרה שאנו דלים ורשים- שמחה זו מה עושה?!

משל למה הדבר דומה:

ליד שהגיע לאביו עם תעודת סיום שנת הלימודים. בחשבון- 4, משנה- 4, וכך הלאה הכל בלתי מספיק, ובזמרה- 10, מצוין. נתן האב לילד סטירה מצלצלת. בכה הבן ואמר- אבא, למה? בזמרה דווקא הצטיינתי?! והאב עונה: אחרי ציונים כאלו יש לך עוד חשק לשיר?...!

נמשל:

האם אנו אחרי וידוים, אחרי אמירת "על חטא" וכל התחנונים, נחוג את חג שמחתנו?!

שתי תשובות לדבר:

תירוץ 1: אם הילד מתעצל ומפריע וגם מזמר ושמח, אכן מגיעה לו סטירה. זוהי שיא התביעה "כי רעתכי אז תעלוזי" (ירמיה יא, טו) רש"י: כשאתם עוברים עבירה אתם שמחים. הספורנו אף מציין שמשנה רבינו לא שבר את הלוחות כששמע שעשו את העגל, אלא שברם כשראה את המחולות סביבו = שהם שמחים בו, זו חוצפה! אבל אם הילד בא עם התעודה ודמעות בעיניו ומבטיח לשנות את הדרך, והאבא קיבל את הבטחתו וחתם- אזי יכול הוא לשמוח ולפרוץ בשירה...
כן אנו בר"ה ויוה"כ: באנו כדלים וה' סלח לנו לאור התחייבותנו לשפר דרכנו (לכן לא אומרים הלל בר"ה, אפשר מלך יושב על כסא דין, ספרי חיים ומתים פותחים וישראל אומרים שירה?!). אבל לאחר שמכאן והלאה חשבון חדש- כבר נשמעה תפילתנו אזי מגיע זמן שמחתנו...
תירוץ 2: דווקא סוכות הוא זמן שמחתנו (ולא בפסח שהוא חג הגאולה, ולא שבועות שהוא זמן מתן תורתנו) כיון שביציאת מצרים היו מעמדות: ראתה שפחה על היס מה שלא ראה יחזקאל = היו אדונים והיו שפחות. גם בשבועות במתן תורה היו מעמדות: "משה מחיצה לעצמו, אהרן מחיצה לעצמו, והכהנים מחיצה לעצמם" (רש"י שמות יט, כד). אבל בימי הדין כולנו היינו בסירה אחת - "אתם נצבים היום כולכם ראשיכם שבטיכם זקנכם ושוטריכם משואב עצץ עד חוטב מימך". כל איש ישראל באותה דרגה, גדול וקטן יחדיו. כולם היכו על חטא, כולנו כאגודה אחת = אחדות.
זו הסיבה לשמחה הגדולה דווקא בסוכות שבו נאמר: "כל האזרח בישראל ישבו בסוכות" - מלמד שכל בני ישראל ראויים לישיב בסוכה.

זהו גם הרמז בלקיחת ארבעת המינים שנרמזים לצדיקים=אתרוג, בעלי תורה=לולב, בעלי מצוות=הדס, הפשוטים=ערבה. וכולם באגודה אחת, האין זו סיבה מספיק טובה לשמוח לפני ה'?

ייתן ה' ואחדות זו תוסיף לשרות בינינו והשמחה תלווה אותנו תמיד, אמן!

חג שמח!

מצווה לפרסם בעבודה ובבית הכנסת